

Ahoj úspěšní hledači
muzejních pokladů!
Gratuluju ke splnění
všech úkolů.

Pamětní muzejní list

Jméno

Úspěšný hledač
muzejních pokladů

Datum:

V sále číslo 2 najdi na kachlových kamnech mé dva kamarády – velblouda a chrtici. Řekla bych, že už jste je potkali cestou. Pamatujete si, kde? Patrně ale asi neznáte jejich příběh...

Příběh o chrtici a velbloudovi:

Asi sto let poté, co se i v Plzni začalo platit pražskými groši, rozhodli se měšťané, že přijmou do svého znaku bílou chrtici na znamení věrnosti církvi a králi. Jak chtěli, tak učinili. Svou věrnost vsutku osvědčili při obléhání města v době husitských válek. Jejich chrabrost se pak rozhodl ocenit císař a král Zikmund Lucemburský. Dovolil jim, aby do svého znaku přijali ještě jedno zvíře – velblouda! Jak na ten nápad přišli?

*Řeknu
Vám, mě to taky
vrtalo hlavou. Vždyť
všude bylo tolik myší.
A jak já bych se ve znaku
vyjímal! Zato velblouda
aby v Čechách pohledal
i dnes. A přeci!*

I když ve středověku nebyly žádné zoologické zahrady, jeden velbloud až k Plzni doputoval. Pobýval tam v táboře husitů, kteří město obléhali, jako odměna za vojenskou pomoc. Obránci Plzně si ho všimli a jednoho zimního dne, vzpomínám si, že to bylo o Vánocích, se odhodlali k odvážnému kousku. Vyrazili z města a cizokrajné zvíře uloupili. Husité chtěli chudáka velblouda vykoupit, ale bez úspěchu. Zůstal v Plzni až do konce bojů. Poté jej měšťané za pomoc v boji proti husitům darovali obyvatelům německého města Norimberka. V městském znaku se už ale zabydlel napořád.

*Zato
já se teď s tebou
rychle rozloučím
a vydám se prozkoumat
škvíry kolem kamen, jestli
tam náhodou nezapadlo něco
dobrého. Dostala jsem totiž
z toho vyprávění příšerný
hlad...*

*Nevím,
nevím, jestli bych
s velbloudem měnila.
Viděl toho sice v životě
hodně, procestoval půlku světa
a lidé se o něj prali. Ale nemohl
si ani na chvilku dělat, co by
chtěl...*

Tak zatím ahoj a přijď zas!